

РЕШЕНИЕ

№ 5498

гр. София, 31.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав,
в публично заседание на 08.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **2016** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на „Мария – Магдалена 2010“ ЕООД, чрез Е. С. А., с ЕГН: [ЕГН], в качеството на управител на дружеството срещу Заповед за прилагане на ПАМ № 23-4332-000526/01.02.2023 г., с която на „Мария – Магдалена 2010“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] е наложена ПАМ „прекратяване на регистрацията на ППС за срок от шест месеца“ на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, по съображения за постановяването му при неправилно приложение на материалния закон, допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и несъответствие с целта на закона. Жалбоподателят твърди, че нито е допуснал, нито е разрешавал притежавания от него автомобил да бъде ползван и управляван от неспособен водач, тъй като последният е откраднал автомобила му, съответно липсва противоправно поведение, което да обуслови налагането на ограничителната мярка, както и че това е обстоятелство е било известно на административния орган (АО) при издаване на ЗППАМ. По подробно изложените в жалбата съображения се иска отмяна на оспорената заповед, като незаконосъобразна. Претендират се разноси.

В съдебното заседание жалбоподателят редовно призован, се представлява от адв. И., който поддържа жалбата и претендира присъждане на разноси по списък. Представя

и писмени бележки.

Ответникът - полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ не се явява и не се представлява.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител.

Административен съд София - град, 36-ти с-в, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

„Мария – Магдалена 2010“ ЕООД с управител Е. А. е собственик на товарен автомобил (бус) „М.“, модел „В.“, ДК [рег.номер на МПС]. На М. Н. А. бил съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН), серия ГА, № 706258 от 29.01.2023 г., за нарушение на чл. 150 от ЗДвП, че управлява ППС без да е правоспособен водач и на чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП., че не носи свидетелство за регистрация на МПС, което управлява. Въз основа на АУАН е издадена и оспорената ЗППАМ № 23-4332-000526/01.02.2023г. на полицейски инспектор към СДВР, отдел „ПП“ на СДВР, с която на основание чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП на „Мария – Магдалена 2010“ ЕООД е наложена ПАМ - "Прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца". От фактическа страна е посочено, че на 29.01.2023 г. в [населено място], на [улица]зад блок № 41Б с посока на движение от [улица]към [улица]е бил управляван товарен автомобил (бус) „М.“, модел „В.“, ДК [рег.номер на МПС], собственост на „Мария – Магдалена 2010“ ЕООД, от М. Н. А., който не притежавал свидетелство за управление, както и че ЗППАМ е издадена въз основа на АУАН, серия ГА, № 706258 от 29.01.2023 г. ЗППАМ е връчена на жалбоподателя на 07.02.2023 г., като при връчването ѝ управителят на „Мария – Магдалена 2010“ ЕООД, Е. А., е възразила писмено, че превозното средство е било откраднато, като представя като доказателство удостоверение № 226р-4427 от 02.02.2023 г., издадено от 02 Районно управление при СДВР на МВР.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Заповедта е издадена от компетентен орган. Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП. принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

В случая видно от представената по делото заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на Директора на СДВР при МВР за определяне на компетентните длъжностни лица да прилагат ПАМ по чл. 171 т. 2 а ЗДвП., органът издал оспорения акт е сред изрично оправомощените длъжностни лица.

Оспорената заповед е постановена в писмена форма и съдържа всички законово изискуеми реквизити.Посочени са релевантните факти и обстоятелства за обосноваване на възприетото от административния орган наличие на материално правната предпоставка за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП. на собственика, чието МПС е било управлявано от лице, непритежаващо СУМПС. С оглед на това съдът намира, че са изпълнени изискванията на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установени от компетентния орган релевантни юридически факти, изложени като мотиви в акта, и доколко същите се сумират в нормата, възприета като правно основание за неговото издаване, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици.

В случая ЗППАМ е издадена на основание чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП., съгласно която норма за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, се прилага ПАМ "прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство" на собственик, който управлява МПС, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него МПС, или след като е лишен от право да управлява МПС по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от НПК, както и на собственик, чието МПС е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година. ПАМ, приложена с обжалвания акт, от фактическа страна се основава на това, че на 29.01.2023 г. в [населено място] собственият на жалбоподателя автомобил е бил управляван от лицето М. А., който не притежавал СУМПС, т.е. наложената на жалбоподателя ПАМ е в хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. "а", предложение последно от ЗДвП - на собственик, чието превозно средство е управлявано от лице, което е неправомерно водач. Не е спорно по делото, а и се установява от представеното Свидетелство за регистрация на МПС, че МПС, което е било управлявано от лицето М. А., и което е обект на приложената с оспорената заповед ПАМ, е собственост на жалбоподателя.

Принудителните административни мерки, каквато по дефиниция и по съдържание е наложената с обжалваната заповед мярка по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП., са инструмент на държавата за обезпечаване на законосъобразното осъществяване на определени правоотношения. Като форма на държавна принуда те представляват репресивни мерки, водещи до ограничаване на права или вменяване на задължения, като налагат неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на определен правен резултат. Законът регламентира прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП при управление на ППС от лице, непритежаващо свидетелство за управление - неправомерно водач, като законодателното решение за налагане на ПАМ на собственика на ППС, чието превозно средство е управлявано от такова лице, се свързва с неправомерно поведение на собственика на ППС - за това, че е предоставил, преотстъпил, разрешил, допуснал и т.н. управлението на притежавания от него автомобил от неправомерно водач. От доказателствата по делото обаче по несъмнен начин се установи, че жалбоподателят с никакви действия или бездействия не е предизвикал противоправния резултат - управлението на притежавания от него автомобил от неправомерно водач, тъй като към датата на извършване на нарушението, за което е съставен АУАН, автомобилът му е бил откраднат и за това обстоятелство органите на МВР са били сигнализирани, което е подкрепено с представеното от жалбоподателя удостоверение № 226р-4427 от 02.02.2023 г., издадено от 02 Районно управление при СДВР на МВР. Следователно в случая управлението на автомобила от лице, непритежаващо СУМПС, не се свързва с каквото и да е било неправомерно поведение на собственика на МПС.

Предвид така установените по делото факти съдът намира, че необосновано от гледна точка на доказателствата и неправилно от гледна точка на закона АО е приел, че

жалбоподателят е допуснал собствения му автомобил да бъде управляван от неправоспособния водач, като основание за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. "а", предложение последно от ЗДвП.

Действително, както правилно се сочи от ответника, за прилагането на ПАМ в цитираната хипотеза - на собственик, чието превозно средство е управлявано от лице, което е неправоспособен водач, законът не регламентира като елемент от правопораждащия фактически състав за налагането на ограничението наличието на субективно отношение (знание, съгласие и т.н.) на собственика на автомобила към извършеното с притежаваното от него МПС административно нарушение, съставляващо нормативно предвидената материалноправна предпоставка на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП. Това обаче не означава, че при липсата на каквато и да е било обективна и субективна съпричастност на собственика на автомобила към обуславящата налагането на ПАМ противоправна деятелност той следва да търпи неблагоприятните правни последици, с които се свързва осъществяваната държавна принуда. Разпоредбите на чл. 6, ал. 1 и 5 от АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерността задължението на административните органи да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо и да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една страна гарантира осъществяването на преследваната от закона цел, без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга - прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето. В случая, освен че прилагането на оспорената ПАМ не е обосновано, още по-малко е доказана необходимост от налагане на ограничението за постигане на предвидената в закона цел, мярката не се основава на действия или бездействия, сочещи на съпричастност на собственика на автомобила към установения противоправен резултат - управление на МПС от неправоспособен водач. Ето защо с наложената на жалбоподателя ПАМ се нарушава принципа на съразмерността по чл. 6 от АПК. Оспорената заповед е издадена и при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, тъй като преди издаването на заповедта не са изяснени всички факти и обстоятелства от значение за случая, нито са обсъдени събраните по преписката доказателства, сочещи, че собственикът на МПС не е предоставил автомобила си за управление на неправоспособния водач, който вероятно е и лицето, откраднало автомобила му преди извършване на нарушението, за което е бил съставен АУАН.

С оглед на изложеното съдът намира, че жалбата е основателна, а оспорената ЗППАМ, като постановена при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, при неправилно приложение на материалния закон, в несъответствие с целта на закона и при неспазване на регламентираното като основен принцип изискване за съразмерност по чл. 6 от АПК, следва да бъде отменена, като незаконосъобразна.

С оглед изхода на делото следва да се уважи направеното искане от процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на направените съдебни разноски, поради което следва да заплати сумата от 1900 лева, представляваща платено адвокатско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на „Мария – Магдалена 2010“ ЕООД, с управител Е. С. А., Заповед за прилагане на ПАМ № 23-4332-000526/01.02.2023 г., с която на „Мария – Магдалена 2010“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] е наложена ПАМ „прекратяване на регистрацията на ППС за срок от шест месеца“ на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДВП.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на „Мария – Магдалена 2010“ ЕООД, с управител Е. С. А. направените по делото разноски в размер 1900 /хиляда и деветстотин/ лева.

Решението е окончателно на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДВП.

СЪДИЯ: